

Depression, tegneserier og waleskringle

■ En selverklæret "tabernar" har skabt et rystende, morsomt mesterværk ud af sine lidelser. Thomas H. Nøhrs "Når jeg tegner" er sublim tegneseriekunst.

TEGNESERIE
THOMAS H. NØHR
NÅR JEG TEGNER ...
120 sider, 150 kr.
Forlaget DesAHJn

JAKOB STEGELMANN
kultur@jp.dk

Det er lidt absurd, når Thomas Nøhr flere steder i sit album "Når jeg tegner ..." kalder sig for en taber, tilmed tabernar. For det er han bestemt ikke, når hans blyant rammer papiret. Så får man en oplevelse af de meget sjældne – af en tegner, hvis streg er så sikker, så levende og så udtryksfuld, at det er ren terapi blot at se på en enkelt af dem.

Elsket og savnet

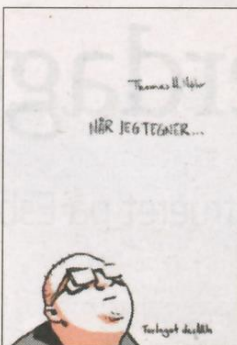
Nøhr har i mange år haft fortjent ry for at være en af de bedste danske serieskabere. Mens andre tegnere har kæmpet med at få deres streger til at blive perfekte, har Nøhr med en sikker selvfølgelighed leveret perfektion på en ubesværet måde, der virker magisk. Men Thomas

"Når jeg tegner" handler om lidelse. Men for læseren er albummet ren terapi. Ill. fra bogen

Nøhrs liv har været plaget af hård depression, og i mange år har man ikke hørt fra ham, for han har kæmpet med sin sygdom og med behandlingssystemet.

Undervejs har han lavet små tegneserier om sine oplevelser med depression, angst og et kafkask sund-

hedsvæsen. Tilsat en besættelse af bagværk – især waleskringle – der ikke har gjort de andre problemer nemmere. Serierne blev først publiceret online og højt berømt, og nu er de så udgivet samlet, med løsrevne illustrationer i et udvalg, der tilsammen danner en slags rentegnet skitsebog med titlen "Når jeg tegner ..."

Tak er et fattigt ord

De lidelser, Nøhr har været igennem, er heldigvis omvendt proportionale med den berigende oplevelse, det er at læse bogen. For ikke blot er man glad for gensynet med en tegner, der har været savnet, men man kan også konstatere, at han er blevet endnu bedre, end da han var helt ung. Det er så smukt, så rystende, så morsomt og så tegnemæssigt sublimt.

Fra de små historier om sygdommen og ventetiden på behandling til de fritstående illustrationer, der emmer af følelser og atmosfære – hver side byder på noget andet og mere gribende end den foregående. Og de små tekster, der undervejs beskriver stadierne i sygdomsforløbet, understreger alvoren – men får én samtidig til at værdsætte, at Thomas Nøhr har valgt at fortælle om sine lidelser på denne måde.

Thomas Nøhr har med andre ord brugt sine overlegne tegne- og fortælleevner til at videregive en rædsom periode i sit liv. For det skal han have tak – og selv

om han på de sidste sider kundgør, at han lægger tegneriet på hylden, tillader man sig at håbe, at han bestemmer sig på et eller andet tidspunkt.

Hvis dette virkelig er Nøhrs sidste tegneserie, slutter han på toppen. Men man har lov at håbe på mere. Ill. fra bogen

